

Κάτω τα προγράμματα κοινωνικού κανιβαλισμού της τρόικας!

Διαγραφή του χρέους! Για μια σοσιαλιστική διέξοδο από την κρίση!

Κάτω η κυβέρνηση Σαμαρά - Βενιζέλου και όλες οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις! Για την εργατική εξουσία!

Κάτω η ιμπεριαλιστική Ευρωπαϊκή Ένωση - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης!

1. Έξι χρόνια μετά το ξέσπασμα του παγκόσμιου κραχ με την κατάρρευση της εμβληματικής τράπεζας Λήμαν Μπράδερς η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση μαινεται. Όλοι οι ασκοί της κρίσης παραμένουν ανοιχτοί προκαλώντας θύελλες που βυθίζουν χώρες στη χρεοκοπία, εκατομμύρια εργάτες στην ανεργία, εκατομμύρια νέους στο κοινωνικό περιθώριο, πυροδοτώντας κοινωνικούς σεισμούς, εξεγέρσεις, επαναστάσεις, κρατική καταστολή και φασιστικές αντεπαναστάσεις.

Η ανθρωπότητα βρίσκεται στο πιο κρίσιμο σταυροδρόμι μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Η ένταση στην Ουκρανία, μετά την υποκινούμενη από τις ΗΠΑ και την Ευρωπαϊκή Ένωση εξέγερση με επικεφαλής τους φασίστες και ό,τι ακολούθησε, ξυπνούν μνήμες από το Σεράγεβο, 100 χρόνια μετά το ξέσπασμα του Πρώτου παγκόσμιου πολέμου το 1914.

2. Κανένα «succes story», όπως αυτά που προβάλλονται στην Πορτογαλία, την Ισπανία, ή την Ελλάδα, καμιά «έξοδος στις αγορές» χρέους για την οποία πανηγυρίζουν ο Σαμαράς κι ο Βενιζέλος, δεν μπορεί να κρύψει τη δραματική κατάσταση που βιώνουν το 1,5 εκατομμύριο άνεργοι στην Ελλάδα, οι νεόπτωχοι, οι αποκλεισμένοι, τα 3 εκατομμύρια ανασφάλιστοι, οι χωρίς υγειονομική και φαρμακευτική περίθαλψη. Παρά τα κουρέματα του χρέους και τα αλληπάλληλα μνημονιακά δάνεια, το ελληνικό χρέος έχει εκτιναχτεί στα 321,5 δις € αποτυπώνοντας το αδιέξοδο της διαχείρισης και βιωσιμότητάς του. Το φάσμα του αποπληθωρισμού επιδεινώνει την ύφεση και την κρίση χρέους. Πίσω από τα πρωτογενή πλεονάσματα βρίσκεται η γενικευμένη και διαρκώς επεκτεινόμενη κοινωνική καταστροφή.

Σε όλη την Ευρώπη, με πρωταθλήτρια την Ελλάδα, η μαζική ανεργία έχει γίνει εφιάλτης για τη συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού, οι κοινωνικές υπηρεσίες, η υγεία και η εκπαίδευση, διαλύονται, οι ψυχασθενείς πετιούνται στο δρόμο. Τα εργασιακά, κοινωνικά και δημοκρατικά δικαιώματα που κερδήθηκαν μέσα από μια μακρά ιστορία σκληρών αγώνων της εργατικής τάξης και όλων των καταπιεσμένων, καταστρέφονται. Οι κοινότητες των μεταναστών αντιμετωπίζουν ρατσιστικές διακρίσεις και συνεχείς επιθέσεις από την Ευρωπαϊκή Ένωση και τις κρατικές αρχές, οι οποίες υποβοηθούνται από αναδυόμενα ακροδεξιά κόμματα και φασιστικές συμμορίες. Η ΕΕ έχει μετατρέψει την Ευρώπη σε μια «Ευρώπη Φρούριο» και τη Μεσόγειο σε νεκροταφείο για τους μετανάστες, όπως αποδεικνύουν οι ασταμάτητες τραγωδίες στη Λαμπεντούζα (Ιταλία) ή στο Φαρμακονήσι (Ελλάδα). Η καταπίεση των γυναικών κλιμακώνεται, όπως δείχνει η νομοθεσία ενάντια στις αμβλώσεις που θεσπίστηκε στην Ισπανία, καθώς επίσης και οι διακρίσεις σε βάρος του σεξουαλικού προσανατολισμού, ο κοινωνικός αποκλεισμός και η καταπίεση όλων των μειονοτήτων.

Σε απάντηση κοινωνικές αντιστάσεις και μαζικές κινητοποιήσεις αναπτύσσονται ιδιαίτερα στη Νότια

Ευρώπη, την Πορτογαλία, την Ισπανία, και Ελλάδα, αντιμετωπίζοντας απονομιμοποιημένες κυβερνήσεις, που κηρύσσουν «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» για να κάνουν τους λαούς να πληρώσουν για την πτώχευση του καπιταλισμού. Η οξυνόμενη ταξική πάλη βαθιάει την καθεστωτική κρίση σε διαφορετικούς βαθμούς και μορφές στη μια χώρα μετά την άλλη χωρίς ακόμη να γίνει ικανή να ανατρέψει τα ανδρείκελα του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος που κυβερνά. Ο ρόλος της συνδικαλιστικής και πολιτικής ηγεσίας είναι εδώ καθοριστικός στην υπονόμηση των αγώνων, στην ποδηγέτηση των εργαζομένων, στις αποσπασματικές και εκτονωτικές διαμαρτυρίες.

Αλλά αυτοί οι αγώνες, και η κοινωνικο-οικονομική κρίση έχουν οδηγήσει σε μια πρωτοφανή και ανεπίλυτη ακόμη πολιτική κρίση του αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος, μια κρίση πολιτικής εξουσίας. Το «έπος Μπαλτάκου» και οι διασυνδέσεις του πιο στενού συνεργάτη του Σαμαρά και γραμματέα της κυβέρνησης με τους ναζιστές της Χρυσής Αυγής είναι ενδεικτικό της σήψης του σημερινού αστικού κοινοβουλευτικού συστήματος, των συνωμοσιών ενάντια στο εργατικό κίνημα και στοιχείο της κρίσης εξουσίας.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση η Ευρώπη βαδίζει προς τις Ευρωεκλογές της 25ης Μαΐου 2014, ενώ στην Ελλάδα διεξάγονται και δημοτικές και περιφερειακές εκλογές.

Το ερώτημα που τίθεται δεν είναι ποιά αστικό κόμμα ή συνασπισμός κομμάτων ή διορισμένοι «τεχνοκράτες» στην υπηρεσία του καπιταλιστικού συστήματος θα μπορούσαν να ανοίξουν μια διέξοδο από την κρίση, αλλά ποιά κοινωνική δύναμη, ποιά τάξη, παίρνοντας την πολιτική εξουσία, μπορεί να δώσει ένα τέλος σε αυτή την ατελείωτη κοινωνική καταστροφή, ανατρέποντας το χρεοκοπημένο σύστημα και αναδιοργανώνοντας όλη την κοινωνία σε νέες βάσεις. Η απάντησή μας είναι σαφής: Μόνο η εργατική τάξη υποστηριζόμενη από όλους τους εκμεταλλεζόμενους, τους καταπιεζόμενους και κοινωνικά αποκλεισμένους μπορεί να το κάνει αυτό, θεμελιώνοντας τις βάσεις του σοσιαλισμού.

3. Το Εργατικό Επαναστατικό Κόμμα κατέρχεται σ' αυτές τις εκλογές όχι γιατί έχει αυταπάτες για τις εκλογικές διαδικασίες. Κατεβαίνουμε στις εκλογές για να εκπέμψουμε σήμα κινδύνου, να σημάνουμε συναγερμό και εγρήγορση. Ταυτόχρονα, για να προτείνουμε, σε αδρές γραμμές, ένα διεθνές και διεθνιστικό πρόγραμμα δράσης, ενάντια στο καπιταλιστικό κράτος, τον δηλητηριώδη εθνικισμό και τον φασισμό. Για μια ακόμη φορά η ανθρωπότητα έχει βρεθεί μπροστά στο δίλημμα που διατύπωσαν μαρξιστές όπως η Ρόζα Λούξεμπουργκ στις αρχές του 20ου αιώνα: σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα. Ή η εργατική τάξη στην Ελλάδα και την Ευρώπη θα αναδιοργανώσει τις δυνάμεις της, θα εξοπλιστεί με στρατηγική, τακτική κι οργάνωση για να νικήσει τη φασιστική απειλή και ν' ανατρέψει τις καπιταλιστικές κυβερνήσεις ή η ανθρωπότητα θα βυθιστεί στην καταστροφή.

Κατεβαίνουμε στις ευρωεκλογές δίνοντας πάντα την έμφαση στην εξωκοινοβουλευτική μαζική πάλη. Με τη συμμετοχή μας στις ευρωεκλογές, όσο και στις τοπικές ή περιφερειακές εκλογές θέλουμε να υπογραμμίσουμε όσο το δυνατόν πλατύτερα την αναγκαιότητα της οικοδόμησης ενός ενιαίου μετώπου πάλης που θα ενώνει την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα στην πάλη για ανατροπή της επαχθούς κυβέρνησης των μνημονίων - για την εργατική εξουσία και μια εργατική διεθνιστική απάντηση στην κρίση. Για τη διάλυση της ιμπεριαλιστικής ευρωπαϊκής ένωσης των μονοπωλίων, για ενωμένες σοσιαλιστικές πολιτείες της Ευρώπης, για την ενοποίηση της ηπείρου από τον Ατλαντικό μέχρι το Βλαδιβοστόκ σε σοσιαλιστική βάση. Για τη διάλυση του ιμπεριαλιστικού NATO. Για την ενοποίηση στην περιοχή μας με την ίδρυση Βαλκανικής σοσιαλιστικής ομοσπονδίας, την αποχώρηση όλων ξένων των στρατευμάτων από την Κύπρο, την ενοποίηση του νησιού σε εργατική σοσιαλιστική βάση, για την ενότητα των λαών στις δυο πλευρές του Αιγαίου, των βόρειων και των νότιων ακτών της Μεσογείου.

Το ΕΕΚ δεν ακολουθεί τον μοναχικό δρόμο της αυτοεπιβεβαίωσης και καταγραφής δυνάμεων. Δημόσια διακηρύσσουμε την ανάγκη οικοδόμησης ενός νέου επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης, μαρξιστικού, αντιγραφειοκρατικού και μαχόμενου.

Όμως, στην πορεία της πάλης και των αγώνων είμαστε ενωτικοί και επιζητούμε την κοινή δράση τόσο

στο μαζικό κίνημα όσο και στις εκλογές με άλλα ρεύματα του εργατικού κινήματος με διαφορετική ιστορική καταγωγή που δίνουμε μαζί τη μάχη. Μετείχαμε σε συζητήσεις με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ εξετάζοντας την κοινή κάθοδο. Διαφωνήσαμε με τα αμφίπλευρα ανοίγματα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ τόσο προς τις δυνάμεις της διεθνιστικής αριστεράς όσο και στον εθνικοπατριωτικό ρεφορμισμό του σχεδίου Β. Δεν θέλουμε να λέμε ψέμματα στην εργατική τάξη και στο λαό: η κρίση δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί απλά με αλλαγή νομίσματος. Δεν θα ανοίξει το μικρομάγαζο αν γυρίσουμε πίσω στη δραχμή. Πρέπει να προχωρήσουμε σε επείγοντα μέτρα απαλλοτρίωσης του μεγάλου κεφαλαίου, των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων, με ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα δημοσίων έργων για αντιμετώπιση της ανεργίας, αναζωογόνηση της οικονομίας. Δεν χρειάζεται απλά έξοδος από το ευρώ, αλλά έξοδος από τον καπιταλισμό. Και μετά την αποτυχία «συμπόρευσης» με το Σχέδιο Β, συνεχίσαμε τις συζητήσεις μέχρις ότου η ηγεσία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μονομερώς και χωρίς καν ενημέρωση ανακοίνωσε τους συνδυασμούς της ενώ εκκρεμούσε συνάντηση μαζί μας. Δεν θα σταματήσουμε την ενωτική πολιτική και ζητάμε την ενίσχυση των αγωνιστών – και με την ψήφο – για τον επαναστατικό διεθνιστικό προσανατολισμό του εργατικού κινήματος. Ήδη, σε πολλά τοπικά δημοτικά σχήματα και σε περιφερειακές εκλογές συμμετέχουμε σε κοινά ψηφοδέλτια με συντρόφους του ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλων αριστερών δυνάμεων.

Αντιτασσόμαστε στην πορεία του ΣΥΡΙΖΑ, που μετά τις εκλογές του 2012 εκτινάχθηκε σε πρώτη εκλογική δύναμη της αριστεράς. Προειδοποιούμε ότι η απόπειρα ρεφορμιστικής διαχείρισης της κρίσης του καπιταλισμού χωρίς ρήξη με την ΕΕ των μονοπωλίων και το μεγάλο κεφάλαιο θα οδηγήσει σε παραπέρα σύγχυση το λαϊκό κίνημα. Οι ύμνοι της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ σε ρεφορμιστικές «αριστερές» κυβερνήσεις όπως της Αργεντινής ή της Βραζιλίας είναι ενδεικτικοί. Οι εκθείαση της «λαϊκο-μετωπικής αντιφασιστικής» γραμμής της σταλινισμένης Κομμιντέρν του 1935 από τον Αλέξη Τσίπρα και το επιτελείο του, που οδήγησε σε τραγωδίες συμπεριλαμβανομένης και της Βάρκιζας το 1945, είναι μια προειδοποίηση για την γραμμή της ταξικής συνεργασίας σήμερα, από τις δυνάμεις, που το 1989 – 91 συνεργάστηκαν με τον Μητσοτάκη και τη Δεξιά.

Το ίδιο, είμαστε αντίθετοι με την πολιτική του ΚΚΕ, που πίσω από μια μαχητική αντι-ΕΕ ρητορεία, στην πράξη έχει διασπάσει και αντιταχθεί σε όλους τους μεγάλους ταξικούς και κοινωνικούς αγώνες. Δεν ήταν μόνο η καταγγελία της εξέγερσης του Δεκέμβρη 2008 (όπως παλαιότερα του Πολυτεχνείου), είναι επίσης η διάσπαση των αγώνων των καθηγητών, των συγκοινωνιών, η φανατική του αντίθεση στην οργάνωση γενικής πολιτικής απεργίας διάρκειας για την ανατροπή της κυβέρνησης των Τροϊκανών. Με εμμονή στον σταλινισμό, την πολιτική, μεθοδολογία και καθεστώς που έθασε και δυσφήμισε όσο κανείς εχθρός την Οκτωβριανή σοσιαλιστική επανάσταση, η ηγεσία του Περισού ούτε μετά 70 χρόνια δεν μπορεί να κάνει μια αυτοκριτική των ευθυνών για τις ήττες του κινήματος στην Ελλάδα και διεθνώς, και τις καταρρεύσεις του «υπαρκτού» ανύπαρκτου σοσιαλισμού. Δεν συναινούμε με τη δήθεν αυτοκριτική της μισής αποκατάστασης του Άρη Βελουχιώτη, ούτε εμπνεόμαστε από το αυταρχικό σταλινικό μοντέλο, μια δικτατορία όχι του προλεταριάτου, αλλά επί του προλεταριάτου.

Καλούμε όλα τα μαχόμενα στρώματα της εργατικής τάξης, της αγροτιάς, της σπουδάζουσας νεολαίας, αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και λαϊκές συνελεύσεις, την προοδευτική διάνοηση να υποστηρίξουν την πάλη ανασύνταξης και αναγέννησης του επαναστατικού κινήματος – για ήττα της κυβέρνησης των μνημονίων και κάθε καπιταλιστικής κυβέρνησης, την συντριβή των φασιστών, για την εργατική εξουσία, βασισμένη στα εργατικά συμβούλια, σε λαϊκές συνελεύσεις, με αιρετούς και ανακλητούς αντιπροσώπους. Για το πολιτικό και οργανωτικό δυνάμωμα του ΕΕΚ για τη διεθνιστική εργατική προοπτική στην Ευρώπη και στον κόσμο με την επανίδρυση της εργατικής διεθνούς, της Τέταρτης Διεθνούς.

4. Το πρόγραμμα του ΕΕΚ

Το πρόγραμμά μας, όπως συνοπτικά διατυπώθηκε στη 2η Ευρω-μεσογειακή συνδιάσκεψη που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στις 29 και 30 Μάρτη 2014 είναι το παρακάτω:

Σε αλληλεγγύη με τους αναδυόμενους εργατικούς αγώνες και τα λαϊκά κινήματα στην Ανατολική Ευρώπη

και τα Βαλκάνια, απαιτούμε:

Διακοπή όλων των ιδιωτικοποιήσεων, και την εκ νέου εθνικοποίηση της βιομηχανίας κάτω από εργατικό έλεγχο και εργατική διαχείριση.

Καταπολέμηση της διαφθοράς και της μαφίας, κατάσχεση ολόκληρου του πλούτου που η διεφθαρμένη ολιγαρχία έχει κλέψει από το λαό, και την τοποθέτησή του κάτω από εργατικό έλεγχο.

Χτίσιμο όλων των μορφών εργατικής και λαϊκής αυτο-οργάνωσης και εργατικών συμβουλίων, χωρίς γραφειοκράτες ή εκπροσώπους των ολιγαρχικών ελίτ, ως όργανα πάλης και όργανα της εξουσίας των εργαζομένων που πρέπει να αντικαταστήσουν τα καθεστώτα της καπιταλιστικής παλινόρθωσης.

Διάλυση των δυνάμεων καταστολής των κυρίαρχων ολιγαρχικών καθεστώτων και όλων των φασιστικών συμμοριών και οργανώσεων· δημιουργία εργατικών ομάδων αυτοάμυνας και λαϊκής πολιτοφυλακής.

Κάτω ο αντιδραστικός εθνικισμός και το εθνοτικό μίσος - για την διεθνιστική αλληλεγγύη και την ενότητα όλων των καταπιεσμένων λαών! Για μια Βαλκανική Σοσιαλιστική Ομοσπονδία!

Διακοπή του αποικισμού της Ανατολικής Ευρώπης και των Βαλκανίων από την ιμπεριαλιστική ΕΕ και το ΔΝΤ! Να σπάσουμε από την ΕΕ και το ΝΑΤΟ! Για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης!

Όχι σε όλες τις προσαρτήσεις, όχι στο διαμελισμό της Ουκρανίας - για μια ανεξάρτητη, ενωμένη, σοσιαλιστική Ουκρανία! Ειρήνη στους λαούς - όλη η εξουσία στα Εργατικά Συμβούλια

Ευρωεκλογές

Μακριά από αυταπάτες για «δημοκρατικό και προοδευτικό αναπροσανατολισμό της Ευρωπαϊκής Ένωσης» ή «μεταρρύθμιση της ΕΕ και των θεσμών της οργάνωσης σε μια κοινωνική και δημοκρατική Ευρώπη», όπως λέει το Κόμμα Ευρωπαϊκής Αριστεράς στο οποίο ο Τσίπρας είναι επικεφαλής, αγωνιζόμαστε με ένα πρόγραμμα δράσης στη βάση των εξής βασικών αξόνων:

Για την καταπολέμηση της διεθνούς τοκογλυφίας, της δικτατορίας των «αγορών», των τραπεζών και των χρηματοπιστωτικών κεφαλαίων, με την διαγραφή ΟΛΟΥ του δημόσιου χρέους που στερεί και συνθλίβει τις ζωές εκατομμυρίων ανθρώπων, και την απαλλοτρίωση των τραπεζών κάτω από εργατικό έλεγχο.

Όλα τα μέτρα «λιτότητας» και κοινωνικού κανιβαλισμού, που επιβάλλονται από την ΕΕ, την ΕΚ, το ΔΝΤ και τις καπιταλιστικές κυβερνήσεις τους θα πρέπει να διακοπούν αμέσως. Οι καπιταλιστές πρέπει να πληρώσουν για την κρίση του εκμεταλλευτικού τους συστήματος, όχι οι εκμεταλλεζόμενοι! Πρέπει να αγωνιστούμε για να επαναφέρουμε τους μισθούς, τις συντάξεις και τα κοινωνικά δικαιώματα των εργαζομένων εκεί που απαιτούν οι κοινωνικές ανάγκες, όχι για τα κέρδη των λίγων.

Ενάντια στη μαζική ανεργία, καλούμε σε αγώνα για την απαγόρευση των απολύσεων, για την κατανομή των ωρών εργασίας μεταξύ όλων των εργαζομένων. Δημόσια έργα υποδομής, τα οποία ούτως ή άλλως είναι ζωτικής σημασίας και επείγουσας ανάγκης, θα πρέπει να αναπτυχθούν για τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας.

Οι βαρόνοι της μεγάλης βιομηχανίας πάντα εκβιάζουν τους εργαζόμενους να αποδεχθούν περισσότερες περικοπές των μισθών και των θέσεων εργασίας διαφορετικά θα κλείσουν ή θα «αποκεντρώσουν» τα εργοστάσιά τους στο εξωτερικό· η απάντησή μας θα πρέπει να είναι η κατάληψη όλων των εργοστασίων που κλείνουν ή απολύουν μαζικά εργαζόμενους· η απαλλοτρίωσή τους, χωρίς αποζημίωση, και η επαναλειτουργία τους κάτω από εργατικό έλεγχο και εργατική διαχείριση.

Για μια αποφασιστική πάλη κατά του φασισμού, του ρατσισμού και των διακρίσεων κατά των γυναικών, το σεξουαλικό προσανατολισμό, και κατά όλων των μειονοτήτων! Για την υπεράσπιση των μεταναστών και όλων των κοινοτήτων των καταπιεσμένων! Ίσα δικαιώματα για όλους τους εργαζόμενους ανεξάρτητα από το χρώμα, την εθνοτική καταγωγή ή τη θρησκεία! Οι εργαζόμενοι και τα λαϊκά κινήματα πρέπει να οργανώσουν Εργατικές Πολιτοφυλακές ενάντια στις φασιστικές συμμορίες και την κρατική καταστολή. Για τη διάλυση του αστικού κρατικού μηχανισμού καταστολής, του ΝΑΤΟ και όλων των ιμπεριαλιστικών στρατιωτικών βάσεων και συμμαχιών - πλήρης αλληλεγγύη σε όλους τους αντι-ιμπεριαλιστικούς αγώνες των καταπιεσμένων εθνών στην Αφρική, τη Μέση Ανατολή, την Ασία και τη Λατινική Αμερική!

Για όλες τις άμεσες ζωτικές ανάγκες της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών, η ιαχή μας πρέπει να είναι: Κάτω όλες οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις! Για τις εργατικές κυβερνήσεις και την εργατική εξουσία! Κάτω η Ευρωπαϊκή Ένωση των ιμπεριαλιστών! Για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης!

Αθήνα 11/4/2014

Πηγή: **EEK.GR**